

Калина. Господарьтъ ѝ я закачалъ.

Елена. Гледай, мръстника!

Калина. Че само той ли е?

Елена. Такива сж мжжетъ. И за това ие, женитъ трѣбва да се държимъ. . . Слушай, Калино: Ти си интелигентно момиче. Разбирашъ. . . Нѣкога може господаря ти да те пита: идва ли нѣкой мжжъ, сакънъ да не си казала дума.

Калина. Че какво, този господинъ, Серсемовъ ли го казваха. . .

Елена. Не Серсемовъ, ма Калино, Самокосовъ.

Калина. (Засмѣла се) Мжчно име. Не мога да го запомня.

Елена. Тѣй, Самокосовъ, запомни го. Той е много добъръ човѣкъ. Знаешъ — той е художникъ. Каза ми, че ще те изрисува. Пъкъ азъ му казахъ, че ако ти намѣри едно прокопсано момче. . .

Калина. Само да не е като оня портьеръ — Танасъ.

Елена. То е лошо момче.

Калина. Какъ се закача!

Елена. Че ти отъ де го знаешъ?

Калина. Отъ хорото,

Елена. Не него. Г-нъ Самокосовъ ти е избралъ едно момче..

Калина. Искамъ да го видя.

(Звъни се).

Елена. Ако е г-нъ Самокосовъ, отвори му и можешъ да отивашъ горе Като ми потрѣбвашъ, ще те извикамъ.

(Калина се затичва).